

Veiligheid is mijn passie, betrokkenheid bij mensen de drijfveer, met deskundigheid als voedingsbodem.

vertrekspeech tijdens receptie/veiligheidscafe op oefenterrein Dordrecht

30-8-2012

Dames en heren, collega's, lieve vriendjes,

Eerst even een waarschuwing voor Anton en Michael. Ik heb er inmiddels 23 werkzame jaren opzitten en zit zo ongeveer op de helft van m'n werkzame leven. Ik ben nu 48 en zal dus nog wel 23 jaar te gaan hebben voordat er iets van pensioen opdoemt. En begrijp mij niet verkeerd: ik zie erg uit naar die volgende 23 jaar! Voor mij geen chagrijn over opschuivende pensioenleeftijden.

In de afgelopen 23 jaar heb ik met verschillende bazen mogen werken. Een tijd als autosloper van Engels industrieel erfgoed, 7 jaar brandweer Rotterdam met Ben Vossenaar en Don Berghuijs, met Anton in de Adviesgroep en nu laatstelijk met Tijs en Michael bij Falck. Terugkijkend blijkt werken met mij kwetsbaar. Voor de bazen. Drie jaar terug overleed Vossenaar, vorig jaar is Don Berghuijs overleden en drie maanden terug is door een tragisch ongeval met een kraan mijn autosloperbaas overleden.

Ofschoon er geen direct verband LIJKT tussen werken met mij en dood gaan, is het ook niet uit te sluiten. Dus Anton, Michael, mind your steps. De besmetting met mij kunnen jullie niet meer ongedaan maken, maar een extreem gezonde en sportieve leefstijl is een must en blijf waakzaam: houd afstand van haakse slijpers, bulldozers, gereedschap en ander zwaar materieel.

Voor u staat een blij mens.

Ik werk in een mooi vakgebied, mag bijdragen aan een belangrijke waarde voor de samenleving, heb in de afgelopen 20 jaar vanuit verschillende "werkgever-configuraties" kunnen werken (de overheidsorganisatie van brandweer Rotterdam, het ontwikkelende adviesbureau van AVD en het grote internationale Falck concern). Ik heb voor opdrachtgevers mooie projecten mogen doen die wezenlijk waren voor henzelf en hun dienstverlening. En, most important, ik heb met veel betrokken, deskundige en inspirerende mensen mogen werken.

Ik heb mijzelf zodoende breed kunnen ontwikkelen op het vakgebied van veiligheid en alle partners die in "het uurwerk van een veilige samenleving" een rol hebben.

Ik ben daar zeer ingenomen mee, te kunnen concluderen dat ik het wakkere deel van de dag leuke, boeiende en uitdagende dingen mag doen, met en voor dito mensen.

Mijn blijheid geldt ook voor de toekomst.

Economische crisis? Bankencrisis? Financiële crisis? Huizen crisis? Ecologische crisis? Vertrouwenscrisis? Allemaal aan de orde, allemaal relevant, maar "veiligheid" is een vaste waarde voor mensen, die in ons deel van de wereld hoogwaardig wordt ingevuld en waaraan men nauwelijks concessies wenst te doen.

Mensen willen in een veilig huis wonen, hun kinderen veilig naar school kunnen brengen en veilig van en naar de kroeg lopen. Een veilig chalet in een vakantiepark met een veilig zwembad. Mensen verwachten goed opgeleide hulpverleners die met de juiste spullen snel ter plaatse komen als dat nodig is. Balkons horen niet af te breken, parkeergarages storten niet in, speakers breken niet af en pleuren niet naar beneden, cafe's zijn veilig voor een nieuwjaarsfeestje en kerken staan niet in brand. Wij zijn bereid relatief veel geld te betalen voor veiligheid en extra te betalen als we moeten verbeteren als het toch fout ging.

Mensen begrijpen dat werken met, en opslag en vervoer van, chemische stoffen nodig is, ook in hun nabijheid. Het waren de gemeenteraden van Rozenburg en Geleen die als eerste het signaal gaven dat ik vooral met serieuze en goed doordachte veiligheidsplannen moest komen en me mocht onthouden van populistische onveiligheidsbeelden en extremiteiten over Europoort of het DSM-terrein in Zuid Limburg. Maar Chemie-Pack en Odfjell zijn onacceptabel. Niet omdat ze er zijn, want vaders, broers en schoonzussen werken er en verdienen er hun boterham. Maar omdat de bedrijven "veiligheid" niet onder controle hebben. Natuurlijk moeten chemische stoffen vervoerd worden. Fabrieken werken er mee en wij willen brandstof voor onze auto's. Maar we weten wat en hoe het fout kan gaan en verwachten dat de verantwoordelijken daarop voorbereid zijn. Stop het in een buis, rijd 'snachts en maak een operationeel plan ter voorbereiding als het toch fout gaat. Pak je verantwoordelijkheid.

Teruglopende opleidingsbudgetten, bestuurders of directies die bewustwording en training voor crisismanagement in de ijskast houden? Het tegendeel zou ik zeggen. Overheden en bedrijfsleven werken juist steeds intensiever en ook intensiever samen om voorbereid te zijn op "wat onvoorstelbaar lijkt, maar denkbaar is".

Al die crisis-combinaties dragen absoluut bij aan financiële scherpte, aan "drivers" om zaken efficiënter te organiseren. Grootschaliger waar dat kan en kwaliteitswinst niet ten koste gaat van de aantrekkelijkheid van een club voor mensen. Kleinschaliger waar dat noodzakelijk is om herkenbaar en effectief te blijven. Innovatie is een sleutelwoord. Maar ook bewustwording over de keuzes die gemaakt kunnen worden. Geven we de bovenste 10% van het budget uit aan extreem goed materieel, PBM's, opleidingen en informatiemanagement, of rendeert dat geld beter als het wordt ingezet op directe gedragsbeïnvloeding. De geldkraan die open staat om onze veiligheid in stand te houden wordt bediend door vele, waakzame, handen. Maar wat nodig is, gebeurt. Nog steeds.

Deze observaties liggen onder mijn blijheid voor de toekomst.

De veiligheid waarin bedrijven moeten voorzien, de veiligheid waarvoor overheden moeten zorgen is als een rits. Lang gerekt met vele tandjes, maar in essentie logisch, gestructureerd en transparant qua ontwerp. Het is echter wel belangrijk om te onderkennen dat een rits alleen werkt als de tandjes allemaal dezelfde vorm hebben, als bedrijf en overheid dezelfde vormen hanteren. Welke vorm is van secundair belang, maar wel dezelfde graag. Dat vraagt mensen die vanuit de individuele verantwoordelijkheden kunnen nadenken over doelen en resultaten. Niet het beste of hoogste, maar het meest optimale. Mensen die beide werelden begrijpen en niet alleen bruggen kunnen slaan, maar daar ook doelgericht, zichtbaar en met stevige pas overheen durven lopen.

Ik heb de afgelopen 20 jaar mogen bijdragen aan kleine en grote veiligheidsprojecten bij bedrijven en overheden. Aanwijstrajecten voor bedrijfsbrandweren, ontwerp- en implemen-

tatietrajecten van noodorganisaties bij BRZO-bedrijven, regionale voorbereiding op een griep-pandemie, fusies van gemeentebbrandweren, crisismanagementtrainingen van directies van raffinaderijen, banken en netwerkbeheerders. Ik mocht zelfs bedrijfsbrandweer-commandant zijn op een Seveso-bedrijf. Ik heb het allemaal met ongelooflijk veel plezier gedaan. Energie, deskundigheid, openheid en integriteit hebben altijd de doorslag gegeven.

Veiligheid is mijn passie, betrokkenheid bij mensen de drijfveer, met deskundigheid als voedingsbodem. Ongeduld en de wens om details te kennen zijn mijn valkuilen. De passie, betrokkenheid en deskundigheid hebben zich de afgelopen 20 jaar kunnen ontwikkelen in voedingsbodems die Brandweer Rotterdam, Adviesbureau van Dijke en Falck hebben geboden. Ik dank hen daarvoor vanuit het diepst van mijn hart, en deze dankzegging aan de abstracte organisatie geldt natuurlijk primair voor de mensen met wie ik heb samengewerkt.

Passie, betrokkenheid en deskundigheid zijn de basis voor de komende 23 jaar. Aan mijn valkuilen zal ik werken. Ik dank u buitengewoon voor uw komst vandaag en waardeer uw hand, uw vriendelijke woorden en kadootjes zeer.

Vandaag is de laatste formele verbinding met Falck doorgeknipt, maar zoals ik altijd met enthousiasme terugdenk aan Brandweer Rotterdam en AVD en hoe die aan veiligheid bijdragen, denk ik met enthousiasme terug aan Falck. Na Rotterdam en AVD heeft Falck mij als veiligheidsadviseur en strategisch denker completer gemaakt.

Ik ben klaar voor de volgende stap. Die stap is zojuist gezet.

Rampenrits (overheid en bedrijf, afgestemde processen in de voorbereiding

